

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

ליחה מיסודות הפאר של ישראל סבא? האם יש להטיף לדרך הרשעים של חוסר סליחה ולקנא בקאתוליות שטרם סלחה לעם יש- ראל את תליתו של ישו?

אסיר בחופשה, תל-אביב

■ אמא ביוגרו

היקרה

את כותבת (העולם הזה 1710) כי "הבנים בבית מדברים ושואלים מה הולך כאן ומה יהיה הסוף?"

מה ענית להם? תשובתך חשובה לי, רגשות אם והשכל הישר חייבים להת- נקעה ברבים. נקעה נפשי מהאמונות.

סגל

הרגשה היא כי ה- גיבור הלאומי שלנו הוא "היימקה שלי" על פי השיר של יו- נה עטרי. אוי לנו אם אבטיפוס זה ינהגו בחיק מש- פחת העמים. בן

חריג נהיה עד אחרית הימים

אהרון סגל, חיפה

■ מי

המטורף?

נביאינו הגדולים, ירמיהו וישעיהו, חזו חזיונות נפלאים, שעוד היום נשארו בגדר חזון. "וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבץ" ("א"א), אחד מחזיונותיו היפים של ישעיהו, ששאף לשלום נצחי ושלוש עולמי. "וכתתו חרבותם לאתים, וחניתותיהם - למזמרות, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה." (שם"א).

בתקופת מלחמות עולמיות, ובתוכן מל- חמות ישראל, קם "מטורף" שהתנגד למל- חמה וקרא לשלום, "מטורף" אשר חזיונו- תיו לא נראו כאפשריים וכמציאותיים, הוא ישעיהו בן-אמוץ. הנביא ירמיהו, אשר שאף לחיי צדק, לחיים יפים יותר ולמוסר חברתי, נתקל בשינאה בקרב העם וסבל רדיפות במשך כל חייו. האם שונה המצב בתקופתנו? אנו? האין אנשים הרואים את האמת? האין בניאדם חפצים בשלום ללא תנאים? האין בניאדם הרואים פשעי שלי-

אמנם אלה הם טכסיסים, שנועדו לרכוש אהדה מדומה בציבור, שיישר כבר את עמדותיו לפי קווים ראדיקליים הרבה יותר לשני הכיוונים. אולם אם אין מדובר בטכ- סיסים ולפנינו הערכות ותוכניות מדיניות חדשות, הרי מן היושר הציבורי והאינטל- סואלי יהיה שמקיי תודיע על שינוי עמרו- תיה ותוכניותיה ברבים ונדע כולנו היכן אנו ומקיי עומדים, ובוודאי שלא עוד זה בצד זה.

אלכס מסיס, תל-אביב

■ שארה

לשופט

נשיא בית-המשפט בחיפה, ד"ר עציוני, בפסק-דינו למנחם בגר (מפקידי בנק די- ס' קונט). הביע ביקורת על "היחס הסלחני- שמגלה הציבור כלפי אנשים מסוגו של ה- נאשם, העוברים עבירות חמורות, בעוד ה- ציבור מתייחס בחומרה ומרחיק מן החברה פורץ קטן... הגיע הזמן שהציבור יוקיע את המועלים והנייפנים והיה מעמדם והש- כלתם אשר יהיו."

אם אמנם אלה דברי השופט, הרי הם מועזים באכזריותם ומעוררים תדהמה לא רק בין האסירים החוטאים אלא גם בליבו- תיהם של אלה שחונכו על-פי תורת ישראל ומסורתה המפוארת של סליחה ומחילה, של "אף על פי שחטא..." של כל הפערי- לות של האגודה לאסיר והעברייני העושה כל אשר לאל ידה להחזיר אסיר משוחרר, ויהיה עזנו אשר יהיה, לחיים תקינים, כך שיקלט בחזרה בחברה האנושית ויתחיל בחיים חדשים. אם באמת זו דעתו של ה- שופט, אשר פסקי-דינו הם הוראות חינוך כשם שהם עונשי הרתעה, למה אינו דורש לבנות מחנות "מצורעים" אלא שהוא דורש מהציבור להעמידם מחוץ למחנה? או שמא ערי "מקלט" לפושעים כאלה, אשר לדעתו אין לסלוח להם לעולם.

עברו כבר שנים רבות מאז חדלו באר- צות נאורות לתלות אנשים על חטאים כא- לה. האם מתענע משהו אותה תקופה שבה ניתן היה להיפטר מפושע כזה אחת ולתמיד? או שמא יש לקנא בארצות "נאו- רות" כתימן וסעודיה הקוטעים ידים ורג- ליים למועלים ונגבים ומסרסים נואפים? האמנם יכול שופט יהודי בישראל לדרוש חוסר סליחה ונסירת איבה, הוקעה והקאה, גם אם הנשפט חוזר בתשובה? האין הס-

לונדל שחפו- השחפו החובנר אשר אין לו תחרה

לונדל שחפו- השחפו החובנר אשר אין לו תחרה

כיום הנהיגה אינה מענגת- השאר אותה

ל"אגד"

כריכות השולם הזה

קוראים המעוניינים לרכוש את גליונות "העולם הזה" של שנת 1969, יכולים להביא את הגליונות שכרשותם למערכת "העולם הזה", רחוב קרליבך 12, תל-אביב, החל מיום ראשון ה-24.5.70, בין 10 בבוקר לשתיים כצהריים.

הקוראים יקבלו במקום, תמורת 14 ל"י, שני כרכים, א' וב' של 1969.

עבור כל גליון חסר יש לשלם 1.50 ל"י.

זהה את עצמך

תמונה זו פורסמה בגליון "העולם הזה" (662) שהופיע לפני 20 שנה בדיוק. היא לקוחה מתוך כתבה על פריצת המצור על אילת. על סיפון האונייה "לוצ'ה" מתיידדים מלחים ישראלים, סודאניים ואיטלקיים. המלחים אשר יזהו את עצמם בתמונה, או כל מי שמכיר אותם, מתבקש לשלוח פרטים לת.ד. 136 תל-אביב ולציין על המעטפה "זהה את עצמך". בין אלה אשר יזהו את עצמם או את נושאי התמונה - תוגרל בסוף התחרות טיפה לחוץ-לארץ.